

Litet mera politisk stolthet, tack – krönika för Östgöta-Correspondenten 050521

Sverige har tagit tre steg uppåt i globaliseringsligan, meddelar den amerikanska utrikespolitiska tidskriften *Foreign Policy* i sitt senaste nummer. Sverige och Finland ligger tillsammans med USA högst i produktivitetsutveckling bland de gamla industrinationerna i väst, medan EU-området i stort är ett problem.

Varje gång Sverige nämns, och det är naturligtvis inte alltid, i översikter om det ekonomiska läget i världen, är det bland dem som det går bra för. I den ideologiska kraftmätningen mellan USA:s och Storbritanniens mer liberala ekonomiska modell och de gamla EU-ländernas sociala, framstår Sverige som ett anmärkningsvärt undantag. Sverige har tillväxttal som USA men offentlig sektor och skatter som EU.

Sällan uppmärksammas detta i den politiska diskussionen. Visserligen är det sympatiskt – och mycket svenskt – med en klädsam nationell blygsamhet. Och visst finns det anledning att vara oroad över mycket: Elevernas resultat i allmänna skolor försämras i internationell jämförelse, den sociala segregationen fördjupas och den både öppna och dolda arbetslösheten består.

Det går också dåligt för socialdemokraterna i opinionsmätningarna. Statsministern förefaller ha tröttnat och tappat intresset. Skandaler och interna motsättningar i regeringspartiet läcker till pressen. Ointresse för politik och förakt för politiker präglar folkopinionen.

Jag undrar ibland om det inte finns något slags märklig koppling mellan toppositionerna för Sverige och det växande missnöjet med regering och partipolitik. Socialdemokraterna skulle kunna hävda att framgångarna för Sverige inte bara beror på IT, biomedicin och lastbilstillverkning. De skulle också kunna knytas till regeringens politik. Saneringen av statsfinanserna under finansminister Persson var lyckosam. Avregleringen av offentliga monopol har gått snabbt. Medlemskapet i EU har givit Sverige en större hemmamarknad och en starkare ställning internationellt. Både jämställd- och jämlikheten ger ekonomiska konkurrensfördelar i ett globaliserat kunskapssamhälle.

En del av detta är inte uttryck för traditionell socialdemokratisk politik. Rimligtvis skulle det ändå vara möjligt för regeringen att med engagemang och agitation övertyga de egna om det båda nödvändiga och önskvärda i förändringen. Under många år har i stället socialdemokraterna försökt dölja en del av vad de gjort, bett om ursäkt för det mesta och utlovat återställare till sina kärnväljare och sina informella koalitionspartier. Då är det inte så konstigt att regering och parti stelt hamnar i försvarsställning och folkföraktet mot politiker som pratar och sviker växer.

Det borde finnas en svensk politisk utveckling att vara i huvudsak glad och stolt över. Just nu förefaller oppositionen snarare än regeringen ha fattat det. Det är väl därför Fredrik Reinfeldt till ständigt stigande opinionssiffror metodiskt manövrerar sitt moderatparti in i politikens mittenfåra.

ANDERS MELLBOURN